

Úlet přes hranice 26.3-28.3. 2010

Není to tak dávno (4 měsíce), co jsem si přivezla dom kobytku. A protože nikdy necestovala ve velkém stylu, nedalo mi moc práce se přemluvit, abych vyrazila s panem kovbojem (Petr Střelec) a slečnou angličankou (Iveta Jelínková) na dobrodružství za hranice. Po obdržení sms zprávy jsem chytla startovní horečku, kobytku vyčistila, nasedlala, rozloučila se doma (to pro případ, že bych se zapoměla na, dyl - neboť mě zadrželi celníci 🤔) a vyrazila z Nového Města pod Smrkem do Ludvíkova k brodu, kde jsme se měli sejít. Když se ti dva objevili v zatáčce, ulevilo se mi. Můj miláček totiž vymýšlel hlouposti. Jak mohla tak se lekla, anebo chtěla prchat. Teď byla v údivu, co se to objevilo za koníky a s kým to má jako jet. A tak začalo naše dobrodružství.

Abychom se lépe sladili, skončily jsme v první krčmě. V Hajništi dělají dobré poháry, fakt super, doporučuji. Moje huculka na mne dokonce počkala, což dělala prvně a pak jsme s blondákem - hafling a čtětčkem hnědákem popojeli. Počasí nám vyšlo, sluníčko hrálo a bylo fajn. Po loukách jsme dojeli do Dolní Řasnice, kde jsme se vyfotili u kovárny. Po té se před námi rozprostíraly louky, remízky, ... najednou tolik volného prostoru. Potkávali jsme roztomilá zvířátka, ať již to byly ovce, vietnamská prasátka, psíky a na loukách hlavně srny. Bohužel jsme se chovali jako vzorní turisté, né coby lovci, takže gulášek ze srnčího nebyl. 😞 ale oni jsou stejně hezčí živý.

K večeru jsme se objevili ve Vsi, kde jsme nocovali v jezdecké stanici Dvůr Hlaváč. Koníci dostali obrok a měli pro sebe ohradu. No a my krásný pokojík.

Druhý den ráno přšlo, takže naše plány se začaly hatit, ale nakonec se vše v dobré obrátilo. Slunce ukázalo svou tvář a my po poledni vyrazili přes hranice. Zjistila jsem, že náš zaříkávač koní nejenom ovládá koně, ale i počasí. Pokaždé, když začalo poprchávat, vzal na sebe svůj kabát, aby přestalo a ono to fungovalo. No, ale bláto, které odletovalo od kopyt koní, když jsme cválali, měl taky za ušima nejenom svého koně. 😊 Měli jsme namířeno do Polska k jezeru Witka, kolem kterého jsme projeli a namířili směr do Německa. To jsme však viděli pouze přes rozvodněnou řeku. Nikde žádný most, aby se dalo přejít a na hledání nebyl čas. Ten byl neúprosný, pokud jsme na dvůr chtěli dorazit před stmíváním, museli jsme se vrátit. Jeli jsme okolo Andělky po žluté krásným údolím podél vody, a vrátili se akorát včas na večeři.

V neděli jsme brzy ráno vstávali, taky se měnil čas. Koníci si udělali výlet za hranice ohrady, takže se museli najít a dovézt. Ještě že je nenapadlo jít napřed dom. Již se vidím, jak cváláme se sedly na hřbetě za nimi a povzbuzujem se. 🤔

Po snídani jsme se rozloučili, udělali pár foteček a vyrazili. Protože trasu jsme znali jelo se rychleji a cesta ubíhala. Najednou jsme byly u brodu a já se loučila, neboť má cesta vedla na druhou stranu. Kobytku se mi vlnila pod nohama, jak se jí nechtělo, a ještě u žluté vily řehtala. Ale pak zjistila, že je na známé pastvině a dom šla v pohodě.

Dokonce ráda viděla svůj box, neboť se spustil lijavec se sněhem. Ale to Ivet a Petr obědvali na Sudě. Čekala je ještě trasa do Hejnic. Tam sice končili jezdcí, ale koníci se ještě převáželi do svého domova.

Bylo to moc prima, pohled ze sedla koně je doopravdy ten nej... a moje kobytku? Ta byla schopná jít třetí den i jako poslední bez toho, že by měla depku. A myslím, že se jí to taky líbilo.

Za účastníky Jana Puchýřová s Lindou